

Sygn. akt I C 908/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący: SSR Monika Drzewiecka

Protokolant: sekr. sądowy Wioletta Rosołowska

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2016 r. we Włocławku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) SPÓŁKI Z O.O. z siedzibą we W.

przeciwko B. K.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda (...) Spółki z o. o. z siedzibą we W. na rzecz pozwanej B. K. kwotę 197 zł (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

W dniu 13 stycznia 2015 roku powód (...) Spółka Z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej B. K. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 912,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwana zawarła w dniu 15 maja 2012 roku z pierwotnym wierzycielem – (...) S.A. V. (...) umowę OC posiadaczy pojazdów mechanicznych nr KM- (...). Umowa ubezpieczenia dotyczyła samochodu F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pozwana nie uiściła raty składki ubezpieczeniowej OC za okres udzielonej jej przez ubezpieczyciela ochrony ubezpieczeniowej. Na wartość przedmiotu sporu składają się: należność główna z tytułu zaległej raty składki ubezpieczenia OC w wysokości 680 zł oraz odsetki od w/w raty naliczone od dnia 31 maja 2012 roku do dnia 12 stycznia 2015 roku w wysokości 232,02 zł.

W dniu 02 stycznia 2015 roku powód zawarł z (...) S.A. V. (...) umowę cesji wierzytelności przysługującej cedentowi m.in. w stosunku do pozwanej.

W dniu 20 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana złożyła sprzeciw, z którego wynika, iż wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pozwana podała, że nie zawierała wskazanej w pozwie umowy ubezpieczenia OC, nie podpisywała polisy oraz jej nie otrzymała. Nie otrzymała również żadnego potwierdzenia jej zawarcia.

Postanowieniem z dnia 13 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie przedmiotowej sprawy do tutejszego Sądu.

W pismach procesowych z dnia 25 czerwca 2015r. i z dnia 16 lipca 2015r. powód podtrzymał żądanie pozwu.

Na rozprawie w dniu 02 lutego 2016r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pełnomocnik pozwanej oświadczył, że umowa ubezpieczenia została wypowiedziana w terminie wypowiedzenia mailem, którego pozwana nie zachowała. Umowy przelewu wierzytelności pozwana nie otrzymała, zaś z zapisu na płycie DVD nic nie ma, każdy to mógł napisać, a materiał nie jest nawet podpisany.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 kwietnia 2011r. pozwana B. K. zawarła z (...) S.A. V. (...) umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej OC dotyczącej samochodu osobowego F. (...) o nr. rej. (...), potwierdzoną polisą ubezpieczeniową (...) nr (...), na okres od dnia 20 kwietnia 2011r. do dnia 20 kwietnia 2012r.

dowód: polisa ubezpieczeniowa – k. 21, wniosek – k. 22-23; kalkulacja składki – k. 24

Wobec nie wypowiedzenia w/w umowy ubezpieczenia, przyjęto, że została zawarta kolejna umowa, na okres 12 miesięcy od dnia 21 kwietnia 2012r. do dnia 20 kwietnia 2013r.

Pismem z dnia 15 czerwca 2012r. ubezpieczyciel (...) S.A. V. (...) wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 680 zł z tytułu należnej składki za ubezpieczenie obowiązkowe za okres od dnia 21 kwietnia 2012r. do dnia 20 kwietnia 2013r.

dowód: potwierdzenie – k. 25; wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem doręczenia – k. 26-27

W dniu 02 stycznia 2015r. powód zawarł z (...) S.A. V. (...) umowę sprzedaży wierzytelności. Tabela, zapisana na płycie CD załączonej do pisma procesowego pełnomocnika powoda opatrzona datą 14 września 2015 roku, nie została opatrzona żadnym podpisem, pieczęcią ani informacją w jakim celu tabela ta została sporządzona. Tabela wskazuje następujące dane: Nr id klienta – (...), rodzaj ubezpieczenia – obowiązkowe komunikacyjne, (imię i nazwisko) – B. K., adres – (...)-(...) W., ulica - (...) -101/4, miejscowość – W., kod pocztowy – 87-800, numer polisy – KM- (...) -K1, data zawarcia – 2012-05-15, początek okresu – 2012-04-21, koniec okresu – 2013-04-20, termin płatności – 2012-05-29, kwota w PLN – 680, marka – F., model – (...), numer rejestracyjny – (...), VIN – (...), PESEL – (...), regon - brak, NIP - brak, TEL. (...), T. kom. - , e-mail - .

M. O. – Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. podpisał oświadczenie opatrzone datą 02 stycznia 2015 roku o następującej treści: „Działając w imieniu (...) Spółka z o.o. z siedzibą we W. ul. (...), (...) - (...) W., wpisaną do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, VI Wydział Gospodarczy Krajowego rejestru Sądowego, numer KRS (...), oświadczam, iż dochodzona niniejszym pozwem wierzytelność została nabyta na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności zawartej w W. w dniu 02-01-2015r. pomiędzy (...) SPÓŁKA z o.o. a (...) Spółka Akcyjna V. (...).”

dowód: kopia umowy sprzedaży wierzytelności – k. 40-46; oświadczenie – k. 70; płyta CD – k. 55; okoliczności bezsporne

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako niesporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że powód nie udowodnił swojej legitymacji czynnej. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej dochodzona przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał bowiem, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanej od (...) S.A. V. (...). Strona powodowa wprawdzie złożyła kserokopię umowy przelewu wierzytelności ale nie wykazała żadnym dokumentem,

że przedmiotem przelewu była wierzytelność dochodzona od pozwanej. Podkreślić bowiem należy, że powyższe nie wynika z umowy ani z bliżej nieokreślonej tabeli zapisanej na płycie CD, w której wskazane są wprawdzie dane pozwanej, ale w której w żaden sposób nie wskazano, że tabela ta stanowi załącznik do umowy przelewu wierzytelności ani w jakim celu została stworzona. Tym samym, wobec oświadczenia pozwanej złożonego na rozprawie, że nie otrzymała umowy przelewu wierzytelności, że każdy mógł sobie zapisać jej dane na płycie CD, brak jest możliwości przyjęcia, że okoliczność przelewu wierzytelności jest między stronami bezsporna. Podkreślić należy, że tabela, o której mowa nie może być nawet potraktowana jako dowód z dokumentu prywatnego wobec tego, że nie jest opatrzona żadnym podpisem (nie ma na nim odwzorowania żadnej pieczęci ani wskazania celu w jakim została sporządzona), nie ma zatem żadnej wartości dowodowej, wobec kwestionowania powództwa przez pozwaną. Z całą stanowczością podkreślić należy, że tabela ta niczego nie wyjaśnia i nie udawania. Jest to zwykły zapis na płycie CD, który przy tym ma stanowić główny i w zasadzie wyłączny dowód na objęcie umową przelewu wierzytelności dochodzonej od pozwanej. Powyższej okoliczności nie dowodzi również złożone do akt oświadczenie prezesa powodowej spółki opatrzone datą 02 stycznia 2015 roku, w którym stwierdza, że: „dochodzona niniejszym pozwem wierzytelność została nabyta na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności zawartej w W. w dniu 02-01-2015r. pomiędzy (...) SPÓŁKA z o.o. a (...) Spółka Akcyjna V. (...). Podkreślić należy, że we wskazanym oświadczeniu brak jest jakichkolwiek bliższych danych wskazujących, że oświadczenie to zostało sporządzone na potrzeby przedmiotowego postępowania i dotyczyło wierzytelności względem pozwanej. Wskazany dokument jest tzw. dokumentem prywatnym, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 kpc, ogranicza się do domniemania, że osoba podpisana pod takim dokumentem złożyła oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Dokument tego rodzaju, nie może stanowić i nie stanowi dowodu na okoliczność objęcia umową przelewu konkretnej wierzytelności. Materialna moc dowodowa tego dokumentu jest nikła. Treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest bowiem objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84). Powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzytelności pieniężnych na dużą skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób bezsporny wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym określoną, konkretną wierzytelnością wobec wskazanej osoby.

Wskazać jednakże należy, iż powód wykazał fakt zawarcia umowy OC przez pozwaną z (...) S.A. V. (...), na tę okoliczność przedłożył szereg dokumentów: w postaci polisy ubezpieczeniowej, wniosku, kalkulacji składki, potwierdzenia zawarcia kolejnej umowy, wezwania do zapłaty. Powód wykazał również wysokość nieopłaconej składki. Tym samym, za udowodnioną należy uznać okoliczność zawarcia tej umowy jak i wysokość dochodzonego roszczenia, pomimo kategorycznego stanowiska pozwanej o wypowiedzeniu umowy ubezpieczenia, którego jednak pozwana nie udowodniła, poprzestając na gołosłownych twierdzeniach.

Podkreślić w tym miejscu należy, że bez znaczenia pozostaje okoliczność, że tak kategoryczne zarzuty odnośnie przelewu wierzytelności i zapisu płyty CD pozwana podniosła na rozprawie. Oczywiście procesowe stanowisko pozwanej poddane zostaje ocenie Sądu, niemniej powód od samego początku reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika nie złożył żadnych dowodów, które pozwoliłyby na negatywną weryfikację twierdzeń pozwanej.

Pełnomocnik powoda, będąc prawidłowo zawiadomionym o terminie rozprawy dobrowolnie rezygnując z uczestnictwa w niej, pozbawił się tym samym możliwości złożenia stosownych wniosków dowodowych gdyby nie zgadzał się z zarzutami pozwanej. Jedynie na marginesie wskazać należy, że zadłużeni a pozwanej nie wykazuje również tabelka, o której wcześniej była mowa zawierająca dane dotyczące osoby B. K. z powodów, o których wcześniej była mowa, a które również do wysokości zadłużenia pozwanej mają pełne zastosowanie wobec czego zbędnym jest ich powtarzanie w tym miejscu.

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzytelność względem pozwanej. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanej wynikającą z przedmiotowej umowy ubezpieczenia i że pozwana powinna zapłacić mu należność

w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pozwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyźnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148). Treść powołanych przepisów jasno wskazuje, że zaniedbania strony w zakresie zgłoszenia na oznaczonym etapie postępowania twierdzeń i dowodów rodzą poważne konsekwencje, bowiem strona ta traci prawo ich powołania na późniejszym etapie postępowania. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10.07.2003 r., I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24.03.1999 r., I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389). Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz jako cesjonariusza kwoty dochodzonej pozwem.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości – punkt 1 wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu – punkt 2 wyroku.